

Pauline Réage

O'nun Hikâyesi

Türkçesi: Birsal Uzma

Roman

I. Roissy'deki Sevgililer

Sevgilisi bir gün *O*'yu daha önce hiç gitmedikleri bir semt-
teki Montsouris Parkı'na dolaşmaya götürdü. Parkın çıkışı-
na yakın, hiçbir zaman bir taksi durağı bulunmamış bir soka-
ğın kıyısında dolaştılar ve çimenlerin üzerinde otururken tak-
simetresi dolayısıyla taksiyi andıran bir araba gördüler. "Bin,"
dedi adam. Kadın bindi. Akşam uzak değildi ve sonbahardı.
Kadın her zamanki gibi giyinmişti: Yüksek topuklu ayakka-
bılar, plili eteğiyle bir tayyör, ipek bir bluz; şapka takmamıştı.
Tayyörünün kollarından yukarı uzayan eldivenleri vardı ve
deri çantasında kimliğini, pudrasını ve rujunu taşıyordu. Tak-
si, adam şoföre tek kelime etmeden sessizce hareket etti. Adam
hem sağ hem sol camdaki perdeleri sürgüsünden çekti; kadın
kendisini öpmek ya da okşamak istediğini düşünerek eldiven-
lerini çıkardı. Ama adam şöyle dedi: "Sıkılmışsındır, çantanı
bana ver." Kadın söyleneni yaptı; adam çantayı ulaşamayaca-
ğı bir yere koydu ve ekledi: "Kat kat giyinmişsin. Jartiyerini
çöz, çoraplarını dizlerinin üstüne kadar indir: Şimdi de jartiyer
çorapların." Kadın biraz tereddüt etti; taksi hızlanmaya baş-
lamıştı, şoförün arkasına bakmasından korkuyordu. Sonun-
da çoraplar da indi fakat kadın bacaklarını kombinezonunun
ipeksi hissi ardında, çıplak ve açıkta hissetmekten rahatsızdı.
"Kuşağını çöz," dedi adam, "ve külotunu çıkar." Bu hiç de zor

değildi, ellerini belinin arkasına götürmesi ve biraz doğrulması yeterli oldu. Adam kemeri ve külotu elinden aldı, çantayı açtı, içine koydu, sonra şöyle dedi: “Kombinezonunun ve eteğinin üzerine oturmamalısın, ikisini de kaldırıp doğrudan koltuğun üzerine yerleşmen gerekiyor.” Arabanın koltuğu suni deriydi, kaygan ve soğuktu, bacaklarına yapıştığını hissetmek irkiltiydi. Adam sonra şöyle dedi: “Şimdi eldivenlerini tak.” Taksi ilerlemeye devam ediyordu ve kadın René’nin neden hareket etmediğini, neden bir şey söylemediğini, böyle hareketsiz ve sessiz kaldığını, böylesine çıplak ve kendisini böylesine açmışken bu eldivenlerle nereye gittiğini bilmediği siyah bir arabanın içinde bulunmasının onun için ne anlama geldiğini sormaya cesaret edemiyordu. Adam ona ne bir emir vermiş ne de bir şeyi yasak etmişti ama kadın ne bacak bacak üstüne atmaya ne de dizlerini bitişirmeye cüret edebiliyordu. Eldivenler içindeki elleri iki yanında, koltuğun üzerinde öylece duruyordu.

“İşte,” dedi birden adam. İşte: Taksi güzel bir yolda, bir ağacın altında –çınar ağaçlarıydı bunlar– Saint-Germain’in kenar mahallelerindeki küçük otelleri andıran, avlu ve bahçe arasında uzanan küçük bir yapının önünde durdu. Sokak lambaları oldukça uzaktaydı, arabanın içi hâlâ loştu ve yağmur yağıyordu. “Kimildama,” dedi René. “Öylece kal.” Elini bluzunun yakasına uzattı, önce düğümü, ardından da düğmeleri çözdü. Kadın biraz öne doğru eğildi, göğüslerini okşayacağını sanmıştı. Hayır. Yalnızca onu tutmak ve sutyeninin küçük kopçasını açmak için eğildi, sutyeni çıkardı. Adamın geri kapattığı bluzunun altında göğüsleri artık serbest ve çıplaktı, aynı beli ve karnının, belden dizlerine kadar olan kısmının serbest ve çıplak oluşu gibi.

“Dinle,” dedi adam. “Artık hazırsın. Seni burada bırakıyorum. İnecek ve kapıyı çalacaksın. Açan kişiyi izleyecek, sana emredilen her şeyi yapacaksın. Hemen içeri girmezsen gelip seni zorla alacaklar, hemen itaat etmezsen itaat etmeni sağlaya-

caklar. Çantan mı? Hayır, çantana ihtiyacın olmayacak. Sen benim sunduğum kızsın. Evet, evet, ben de orada olacağım. Git.”

Benzer şekilde başlayan bir başka versiyonsa daha sert ve daha basittir: Aynı şekilde giyinmiş genç kadın, sevgilisi ve sevgilisinin tanımadığı bir arkadaşı tarafından arabaya bindirilir. Yabancı direksiyondadır, sevgili ise genç kadının yanında oturmaktadır ve genç kadına sevgilisinin onu neye hazırlamakla görevlendirildiğini, ellerini arkasında eldivenlerinin üzerinden bağlayacağını, onu soyacağını ve çoraplarını indireceğini, kuşağını, külotunu ve sutyenini çıkaracağını ve gözlerini bağlayacağını anlatan yabancı olur. Daha sonra, neler yapması gerektiğini zamanı geldikçe öğreneceği şatoya teslim edilecektir. Soyulduktan ve bağlandıktan sonra, yarım saat kadar süren yolun ardından arabadan çıkmasına yardım edilir, birkaç basamağı çıktıktan sonra gözleri hâlâ bağlı halde bir ya da iki kapıdan geçmesi sağlanır; artık yalnızdır, gözündeki bant çıkarılmış halde karanlık bir odanın ortasında ayakta yarım saat ya da bir veya iki saat, sonuçta bir asır kadar gelen bir süre bekletilir. Sonunda kapı açılıp ışık yandığında, çok sıradan ve konforlu ama özel olarak döşenmiş bir odada beklediği görülür: Yerde kalın bir halı vardır fakat etrafta tek bir mobilya bile yoktur; oda çepeçevre dolaplarla kaplıdır. Kapıyı iki kadın açar, genç ve güzel, on sekizinci yüzyılın güzel hizmetçileri gibi giyinmiş iki kadın: Ayaklarını gizleyen tiril tiril kabarık etekleri, göğüslerini yukarı iten, önden bağcıklı ya da kopçalı sıkı korseleri, dantelli yakalıkları ve yarım kol yenleri vardır. Gözleri ve dudakları boyalıdır. Boyunlarının çevresini saran boyundurukları, bileklerinin çevresini saran bileklikleri vardır.

Sonra O'nun arkasında bağlı olan kollarını çözdüklerini ve ona soyunması gerektiğini, onu yıkayacaklarını söylediklerini biliyorum. Onu cırtlıçplak bıraktılar ve elbiselerini dolaplardan birine yerleştirdiler. Yalnız yıkanmasına izin vermediler ve ku-

aförlerdeki benzer, arkaya doğru kaykılan o büyük koltuklardan birine oturarak saçlarını yıkadılar ve mizanpliler yaptıktan sonra kurutucuya sokmak için doğrulttular. Tabi bu bir saatten fazla sürdü, bu sırada O koltukta çırılçıplak oturmaya devam ediyordu ve bacak bacak üstüne atmasına ya da dizlerini birbirine yaklaştırmasına izin verilmiyordu. Üstelik duvarı boydan boya kaplayan, kesintisiz büyük bir aynanın karşısında olduğundan, gözleri aynaya her takıldığında kendisini öyle apaçık izliyordu.

Hazır olduğunda ve süslenmesi tamamlandığında, gözkapaklarına hafif gölgeler verilmiş, dudakları kıpkırmızıydı; meme uçları ve çevresi gül rengine, cinsel organının dudak kenarları kırmızıya boyanmış, koltukaltı ve pubik kıllarının üzerine, kalçalarının arasına, göğüslerinin altına ve avuç içlerine uzun uzadıya parfüm sürülmüş halde üç kanatlı bir aynanın bulunduğu bir odaya götürüldü; duvardaki dördüncü bir aynaysa kendisini her yönden görmesine olanak sağlıyordu. Aynaların ortasındaki pufa oturması ve beklemesi söylendi. Puf biraz batan siyah bir kürkle kaplıydı; halı siyah, duvarlarsa kırmızıydı. Ayaklarında kırmızı terlikler vardı. Küçük odadaki pencerelerden biri güzel, loş bir bahçeye bakıyordu. Yağmur dinmişti, ağaçlar rüzgârda sallanıyor, ay bulutların arasından yükseliyordu. Kırmızı odada ne kadar kaldığını bilmiyorum ne sandığı gibi gerçekten yalnız olup olmadığını ne de duvardaki gizli bir delikten birinin ona bakıp bakmadığını. Tek bildiğim, kadınlar geri geldiklerinde birinin bir terzi mezurası diğerininse bir sepet taşıdığıydı. Kolları bileklerde daralan, omuzlarda bollaşan ve yürüdüğünde belden itibaren açılan, uzun eflatun bir elbise giymiş bir adam eşlik ediyordu onlara. Elbisenin altında, bacaklarını ve kalçalarını sıkı sıkı saran ama cinsel organını açıkta bırakan bir tür avcı pantolonu giydiği görülüyordu. O, daha onun ilk adımında, öncelikle cinsel organını görmüştü, sonra kemerine geçirdiği deri kayışlı kamçısını, sonra da ada-

mın yüzünü, gözlerini bile siyah bir tülün ardında bırakan bir tür siyah kukuleta ile gizlediğini – ve son olarak ise, ince oğlak derisinden siyah eldivenler taktığını. Adam ona “sen” diye hitap ederek kıvılcıdamamasını, kadınlara ise acele etmelerini söyledi. Elinde mezura olan O’nun boyun ve bilek ölçüsünü aldı. Bunlar küçük oldukları kadar sık da rastlanan ölçülerdi. Diğer kadının taşıdığı sepetten uygun boyunduruk ve bilekliği bulmak kolay oldu. Bunlar şöyle hazırlanmıştı: Değişik kalınlıklardaki –çok ince bir parmağa uyacak kadar, her türlü kalınlıkta– deriler birleştirildiğinde bir asma kilit gibi otomatik olarak devreye giren dilli bir sistemle kapanıyordu ve ancak küçük bir anahtarla açılabilirdi. Kilidin tam karşısında, derinin kalın orta kısmından geçen metal bir halka vardı; aynısının bileklikteki karşılığı bilekliğin üzerine sabitlenmişti, zira bileklik kolu boyunduruk ise boynu öylesine sıkı sarıyordu ki, yaralanmaya sebebiyet vermeksizin herhangi bir bağın altından geçirilmesi mümkün olamazdı. Bu boyunduruk ve bileklikler boynuna ve bileklerine sabitlendikten sonra adam ayağa kalkmasını söyledi. Kürklü puf üzerine O’nun yerine oturdu, onu dizlerine doğru çekerek eldivenli ellerini uyluklarının arasında ve göğüslerinin üzerinde dolaştırdı ve aynı akşam sunulacağını, yemekten sonra tek başına alınacağını söyledi. Sonra tek başına, hâlâ çıplak halde, görünmez bir elin küçük bir pencereden çeşitli yemekler uzattığı bir tür küçük odacığa alındı. Sonunda, akşam yemeği bitmişti, iki kadın onu almak için geri geldi. Bilekliklerindeki iki halkayı arkasında birleştirdiler, omuzlarının üzerine, boyunduruğuna bağlanmış halde, tüm vücudunu kapatacak uzun kırmızı bir pelerin örttüler; pelerin, elleri arkasında bağlı olduğu için tutamadığından, her adımında açılıyordu. Bir kadın önden gidiyor ve kapıları açıyor, bir diğeri peşinden gelerek kapatıyordu. Bir hol, iki salon geçtiler ve dört adamın kahve içmekte olduğu kütüphaneye ulaştılar. Adamlar da ilk adamla aynı uzun elbiselerden giymişti ama maskeleri yoktu.